

Búcsú

KOVÁCS VILMOS VERSE

IVASKOVICS JÓZSEF ZENÉJE

Le-tör-löm ar-com-ról a nyá - lat s szem - be for - du-lok a szél - lel.

Köl-tő-ző ma-da-ram, szép bá - nat, ho - vá szál-lott? Te ő-riz-ted, te be - széld el.

Letörlöm arcomról a nyálat
s szembefordulok a széllel.
Költőző madaram, szép bánat,
hová szállott?
Te őrizted, te beszéld el.

Állok az idő bal markában.
Nem fog rajtam vád sem, per sem.
Csillag ég kék szemem sarkában.
Merre mutat?
Elvesztetted legszebb versem.

Nyomodba szegődtem, kortesed.
Vadul vertem tányért, dobot.
Tomboló viharunk port evett
s csendet ellett.
Hallod? A Föld szíve dobog.

Azt hittem, csak annyi most a dal,
réztrombitás, dobos marsok.
Vaskalapod hátán rozsdá mar
titkos címert.
Tenyeremben harkály harsog.

Faragott vándorbot vállamon.
Előttem óperenciák.
Kiszolgált béretem rád hagyom.
Tarisznyámban
megtört cipő: egy fél világ.

Alkalmazkodó ritmusban